

CONNY BLOOM - "Game! Set! Bloom!"



Den svenskspråkiga solodebuten övertygade många. På uppföljaren tar en av Sveriges mest självklara rockstjärnor ut svängarna ännu mer.

– Jag tror mer på bergochdalbana än långfärdsskidor.

Conny Bloom säger det med ett skratt. Fast menar ändå allvar, eftersom han syftar på den musikaliska variation som kännetecknar hans båda svenskspråkiga soloalbum. Conny säger att han i sitt skapande främst utgår från sin egen musikmak.

– Inte minst i dag tycker jag det är viktigt att man vågar ta ut svängarna. Om man inte är AC/DC tror jag inte folk vill ha en platta som låter likadan rakt igenom.

På nya skivan "Game! Set! Bloom!" – det framgår möjligen av titeln att vi har att göra med en kille som i unga år valde mellan gitarren och tennisracket – känns somligt igen från 2016 års "Fullt upp", den hyllade debuten på modersmålet. Skivorna delar balansen mellan lekfullhet och allvarsamhet, men också den underfundiga humorn och berättarglädjen.

Ändå står "Game! Set! Bloom!" på egna ben. Framför allt låter skivan annorlunda. Kanske för att soloartisten Conny Bloom sedan senast blivit ännu mer varm i kläderna, kanske för att musikerna är nya, kanske för att det helt enkelt rör sig om andra låtar.

Ta inledande "AB Maffiadojor" som inte liknar någonting han har gjort tidigare, kalla det dråplig deckarfunk med drag av sjuttioalets blaxploitation-soundtracks. Eller medryckande "Rulla på", albumets första singel.

– Det är den enda låt på skivan som jag skrivit ihop med någon annan, närmare bestämt Jimmy Lagnefors. Han fixade en liten statistroll till mig i Ted Gärdestad-filmen och hade då en idé till en låt som eventuellt skulle användas i filmen. Det saknades en text så han skickade över den till mig och jag skrev klart. Nu kom låten aldrig med i filmen men jag tyckte så himla mycket om den att jag spelade in den själv i stället. Texten riktar sig till mina barn. Jag vill intala dem till att det spelar ingen roll vad folk säger, det är bara att rulla på.

Andra låtar, som "Skadad" och "När ska jag få bli kär då", kan till och med vara lite för personliga för att prata om, eller så är texterna tydliga nog för att inte behöva förklaras ytterligare.

Det är en sida av Conny Bloom. En annan, mer storyteller-uppsluppen sida släpps fram i exempelvis "Knegarjantan å jag", om en ungdomsförälskelse, och "Jag tror jag trollat bort mig själv". Sistnämnda är Doors-groovig, lite lösare i konturerna och längst på plattan.

– Den handlar om det här springa in i väggen-syndromet som många upplever, att det är sådan stress och snurr hela tiden att det är lätt att man trollar bort sig själv.

”Jag tror jag trollat bort mig själv” är också en låt Conny har gjort för att han i egenskap av soloartist *kangöra* den.

– Även om jag skriver majoriteten av Electric Boys låtar och har en bild i huvudet av hur de ska låta med arrangemang och annat blir det ändå så i ett band att saker ska stötas och blötas och kan ta ganska lång tid. Nu känns det som att jag gör som jag vill, allting går snabbare och det är ganska skönt.

– Hade den här låten skrivits till bandet eller ifall ett stort skivbolag varit inblandat skulle den säkert ha gallrats bort någonstans eller så hade det diskuterats ifall refrängen ska vara på si eller så vis. Så fort man börjar tänka på det sättet finns risken att det lekfulla försvinner. Jag inser så klart att vissa låtar måste få vara enkla, det får inte bli för svårt så folk inte fattar, men samtidigt är det skönt om vissa grejer bara kan få blomma ut och bli vad de blir.

Ulf Conny Blomqvist växte upp i ett Vasastan som på sjuttioalet var ”ganska ruffigt, inte alls som i dag”. Familjen saknade dusch i lägenheten så varje söndag blev det bad hos farmor på Dalagatan. Trappuppgången hemma var stökig med langare som bodde högst upp i huset och det spring som följer med dylik verksamhet. Samtidigt var grannskapet tryggt med massor av barn som var ute och spelade fotboll och fullt med kompisar i plugget. Musiken fanns runtom honom, mest i form av femtiotalrock och The Beatles, men något hände i Conny när han som nioåring hörde ”Ballroom Blitz” med Sweet.

– Jag blev helt golvad. Det var var det coolaste jag hört. Det var en stor förändring.

Men det var ett par andra händelser eller snarare personer som fick honom att själv vilja prova gitarren.

– Morsans syrra i Solna hade två grannar. Den ena lirade rock i ett band och då han spelade på sin Gibson hade han jämt fönstret öppet. Så när jag kom gående dit från bussen hörde jag hur han stod och körde massa riff. Det tyckte jag var häftigt. Det var för övrigt han som lärde mig att ta ut mitt första riff på elgitarr, Lou Reeds ”Sweet Jane”. Den andra grannen byggde små effektpedaler och ljusorglar, vilka blinkade i takt till musiken. När jag kom in till honom släckte han ner, gjorde massa ljud på sina pedaler och så då de här lamporna som blinkade. Väldigt spejsat. De där båda drog helt klart in mig, var viktiga influenser.

Som tonåring fick Conny sin musikaliska skolning i powertrion Road Rats (bytte sedermera namn till Rolene) och svenska hårdrockpionjärerna Neon Rose men blev Conny Bloom som vi känner honom med Electric Boys. Kvartetten som fantasirikt förenade hårdrock med funk och psykedelia var i början av nittioalet en internationell framgångssaga med hög MTV-rotation och prestigefyllda turnéer. Gruppen som la av 1994 återbildades 2009 och är fortfarande verksam, trettio år efter det stilbildande debutalbumet ”Funk-o-Metal Carpet Ride” med hiten ”All Lips n’ Hips”.

Vid sidan av Electric Boys har Conny Bloom gjort lite av varje: ett par soloplatior på engelska, turnéer med alla från Hanoi Rocks till Ginger från The Wildhearts samt startat än i dag verksam coverbandet Medborgarna. Tillsammans med bland andra LaGaylia Frazier, Mats Ronander och Mikael Rickfors medverkade han nyligen på den omfattande Sverige-turné som hyllade Woodstock-festivalen i samband med dess femtioårsjubileum.

Ändå råder det ingen tvekan om att soloplatior på svenska har inneburit en sorts vitamininjektion, även för en luttrad rockveteran.

– Det känns som att en ny dörr har öppnats för mig att göra en annan typ av låtar. Musik som kan stå för sig själv även när den är väldigt nertonad eller som bara är baserad på en bra låt snarare än något som måste ha arenarockvolym, vilket så klart kan ha sin charm men det gör jag ju redan med Electric Boys.

Till en början var det ovant att använda ett annat sångspråk, som det här hur vissa ord ska uttalas.

– Men sedan kom jag på att jag sjunger väl som jag pratar, eller skriver som jag skulle säga det. Det är det enda jag kan göra. Direkt när jag kom på det gick det snabbare att få ner en berättelse, då fastnade jag inte i att behöva tänka på tjugo olika synonymer. För det finns ju inte i svenskan.

– Den ende låtskrivare jag känner att jag hänger ihop med lite grann är Pugh. Tidiga Pugh. Hade jag inte hört "Dinga linga Lena" och de där grejerna när jag var ung hade jag kanske inte gjort någon svensk platta över huvud taget, för mig var det beviset på att man kan göra rock på svenska och ändå få det att låta coolt.

Ett annat bevis är "Game! Set! Bloom!".

KONTAKTA OCH BOKA

BOKNINGSANSVARIG: [HILDA SANDGREN](#)

MANAGEMENT: [SVEN ISAKSSON](#)

PRESSANSVARIG: [LIZA BERTHELTEN](#)